

Chương 9

Ngoài cửa sổ mưa to gió lớn. Trong xe, cô gấp gấp phân chia ranh giới với anh.

Nhưng trái tim lại phản bội bản thân. Từ khi nào cô đã không thể kiểm soát được tình cảm của mình vậy ?

Sáng hôm sau, tôi mất ngủ trầm trọng, mang hai quàng mắt đen đi làm, nhưng trạng thái tâm lý của tôi lại tích cực như chưa từng có trước đây. Tôi chính là người như vậy, càng bị hạ xuống càng dũng cảm, mãi mãi sẽ không để người khác có cơ hội cười nhạo tôi.

Trong trường, các bạn đang trêu tôi, “Trâu Vũ, hôm nay không có BMW tới đón à, để tôi đi nhờ một chuyến?”

Tôi cười đáp: “BMW có gì ghê gớm chứ, lần sau sẽ mang chiếc Rolls – Royce để cho các bạn mở mắt.”

Tôi cảm thấy cuộc sống luôn trêu chọc đùa giỡn với con người, vì vậy duy trì tâm trạng vui vẻ trêu chọc rất quan trọng.

Chiều về tới nhà đã gần hoàng hôn rồi. Một chiếc xe của công ty chuyển nhà đỗ trước hành lang nhà chúng tôi, vài nhân viên đang bận rộn chuyển đồ. Hàng xóm mới của chúng tôi là ai nhỉ? Tôi có chút tò mò.

Lại gần thấy Tả Huy và Trâu Nguyệt đang đứng ở cầu thang nói chuyện. Trâu Nguyệt thấy tôi, phấn khởi nói: “Chị, anh rủ mua căn hộ tầng một chỗ chúng ta, sau này thành hàng xóm rồi.”

Mặt tôi sầm xuống, nói: “Gọi linh tinh gì đấy?” Rồi nghiêng người lách qua họ.

Tả Huy đi theo sau tôi, cũng lên tầng: “Trâu Vũ, em đợi chút.”

Tôi mặc kệ anh ta.

Anh ta bước nhanh, chặn trước mặt tôi.

Tôi đành dừng lại.

“Trâu Vũ, anh muốn nói chuyện với em một chút.”

“Chẳng có gì để nói cả.”

“Anh chỉ cần 10 phút.”

“Một phút cũng không có.”

Tôi đi lướt qua vai anh ta. Cơ thể anh ta có mùi mồ hôi quen thuộc, giống như ký ức khi xưa bao lần chia tay anh ta trước cửa ký túc xá.

Cho dù anh sống gần hơn nữa, cũng đừng mơ tưởng bước tới gần tôi. Tôi thâm hung dữ cảnh cáo Tả Huy.

Sau khi về nhà, tôi mở tủ lạnh bắt đầu chuẩn bị làm cơm, Trâu Nguyệt bước vào phòng, đứng cửa bếp sợ hãi nói với tôi: “Chị, em cảm thấy chị quá hung dữ đối với anh rề rồi.”

“Từ mùng 9 tháng 4 năm ngoái, anh ta đã không còn là anh rề em rồi, mong em sau này đổi cách gọi!” Tôi vừa đánh trứng vừa nói.

“Chị, em biết anh rề không đúng.” Trâu Nguyệt hoàn toàn không quan tâm lời tôi nói: “Nhưng nếu anh ấy biết mình sai, chị cũng có thể cho anh ấy một cơ hội mà.”

“Sai lầm anh ta phạm phải không thể tha thứ.” Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột.

Thứ 2, trong cuộc họp thường lệ của văn phòng, chủ nhiệm Trịnh tuyên bố về phân công việc liên quan tới nghiệp vụ công ty Trí Lâm: “Như thế này, tôi quyết định, sau này nghiệp vụ của Trí Lâm do luật sư Cao và luật sư Trâu phụ trách, trong đó luật sư Cao phụ trách phần nghiệp vụ khởi tố, bao gồm biện hộ các vụ kiện và các mắt xích liên quan, còn luật sư Trâu phụ trách phần ngoài khởi tố, chủ yếu là xem xét thỏa thuận hợp đồng và hòa giải một vài vụ kiện. Đương nhiên, nếu cần tôi hỗ trợ, tôi sẽ cố gắng hết sức phối hợp, các bạn thấy có chỗ nào chưa đúng có thể tiếp thu ý kiến của mọi người, công việc như vậy được chưa?”

Tôi lập tức phản đối: “Công việc trong tay tôi đã không ít, nếu để mình tôi phụ trách các phần ngoài tố tụng, tôi đảm nhiệm không nổi, có thể cân nhắc để luật sư khác chủ yếu phụ trách phần việc này không.”

Chủ nhiệm Trịnh nói: “Tiểu Trâu, cô là thanh niên thì chịu khổ thêm chút đi, vài nghiệp vụ nhỏ khác có thể sai các luật sư trẻ làm, tôi chủ yếu suy nghĩ rằng về phương diện nghiệp vụ này cô khá giỏi, hơn nữa quan hệ với Lâm tổng cũng khá tốt, có thể càng dễ trao đổi công việc.”

“Tôi với anh ta có quan hệ gì tốt chứ? Gặp mặt cũng chưa quá 2 lần mà.” Tôi vội vàng phân trần.

“Ồ kìa, có thời gian tôi sẽ giúp cô.” Cao Triển Kỳ đứng bên chen vào, còn nháy mắt với tôi.

Các luật sư khác ngồi trong đều im lặng không lên tiếng. Tôi cũng đành thôi.

Kết thúc cuộc họp, Cao Triển Kỳ theo tôi vào văn phòng, thần bí nói: “Cô ngốc thật, không thấy suy nghĩ của chủ nhiệm Trịnh à?”

“Suy nghĩ gì?”

“Việc của Trí Lâm, ông ta căn bản không muốn để người khác nhúng tay vào, chỉ hạn chế giữa ba chúng ta thôi.”

“Vì sao? Đây là nghiệp vụ của cả văn phòng chúng ta mà.” Tôi rất kỳ lạ.

“Chủ nhiệm Trịnh chán bọn họ chẳng kiếm được bao nhiêu, mà cuối năm vẫn được chia hoa hồng như thế, hôm đó ông ta nói với tôi muốn quăng bọn họ ra, chỉ kéo hai chúng ta, ngoài ra thành lập thêm một văn phòng nữa. Vì vậy, mảng thịt lớn mỡ màng Trí Lâm này, ông ta căn bản không muốn bọn họ dính vào, tránh tới lúc phiền phức.”

“Nhưng tôi sao làm nổi, nghiệp vụ ngoài tổ tụng của công ty họ rất nhiều.”

“Không sao, nhân viên bộ phận hành chính pháp luật của họ cũng rất chuyên nghiệp, cô chỉ cần theo họ, nắm chặt máu chột là được rồi. Có gì tôi sẽ giúp cô.”

Cao Triền Kỳ không biết, tôi không muốn tới công ty Trí Lâm theo họ, nắm máu chột. Tôi nói với anh ta: “Tôi dứt khoát làm phần tổ tụng, anh làm phần ngoài tổ tụng.”

“Cô tưởng rằng phần tổ tụng dễ làm à, tôi tính một chút, bây giờ các vụ án lớn nhỏ đang tổ tụng trong công ty cũng phải có 11 vụ, có 5 vụ ở giai đoạn tổ tụng thứ nhất, 3 vụ ở giai đoạn tổ tụng thứ hai, 1 vụ điều tra xem xét lại, còn có 2 vụ tiến hành thực thi. Có 7 vụ ở vùng này, 4 vụ ở vùng khác. Chỉ đi công tác và giải quyết với thẩm phán đã khiến tôi đủ bận rồi. Thêm văn phòng Cao Thành cũ, có vài hồ sơ vụ án và chứng cứ chưa gửi qua, bây giờ đầu tôi to như cái đầu, cô còn muốn trở tài à?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng có chút chột dạ.

“Đúng rồi.” Cao Triền Kỳ nói tiếp: “Chiều nay có một cuộc hòa giải, là một vụ án trước đây, hai bên hòa giải, chúng ta cùng đi nhé.”

“Vậy rốt cuộc tính vào của anh? Hay tính vào của tôi?” Tôi hỏi.

“Tính vào của hai chúng ta.” Cao Triền Kỳ trơ tráo trả lời, tôi lườm anh ta một cái.

Cuộc hòa giải buổi chiều đúng 3 giờ bắt đầu, trường phòng Âu Dương và chúng tôi đại diện cho Trí Lâm, cùng với một công ty kiến trúc bàn bạc vấn đề chi trả tiền công trình, tuy mọi người đều có thành ý hòa giải, nhưng số tiền cụ thể và thời gian chi trả vẫn chưa thống nhất.

Trường phòng Âu Dương ra ngoài gọi điện, bước vào nói: “Xin mọi người đợi một lát, Lâm tổng sắp tới đây, sẽ đích thân xử lý việc này.”

Tôi đứng lên vào phòng vệ sinh, đứng trước gương sửa lại đầu tóc, thâm nhắc nhờ bản thân, phải dùng suy nghĩ thẳng thắn vô tư để gạt gỡ anh ấy, tuyệt không thể lộ ra một chút tình cảm nào! Sau đó ngẩng đầu lên trở lại phòng họp.

Mọi người ngồi trong phòng họp đợi đúng nửa tiếng cũng chưa thấy Lâm Khải Chính đến, đối phương có phần sốt ruột. Trường phòng Âu Dương vội vàng giải thích: “Xin lỗi, xin đợi thêm một lát, trưa nay Lâm tổng chiều đãi mấy

vị lãnh đạo trên trung ương, vì vậy cần phải từ nơi dùng bữa tối đây, sẽ đến ngay bây giờ đây.”

Tôi nhìn đồng hồ, đã 5h30 chiều, bữa trưa trở thành bữa tối rồi.

Lúc này, cửa phòng họp mở ra, Lâm Khải Chính bước vào, anh Phó đi đằng sau.

Lâm Khải Chính bước tới khách sáo bắt tay hai người đại diện đối phương tới đàm phán, áy náy nói: “Xin lỗi đã để các vị chờ lâu, buổi trưa phải tiếp đón mấy vị lãnh đạo đến từ Bắc Kinh, vì vậy thời gian không nắm chắc.”

Nói xong, lại quay sang gật đầu với tôi và Cao Triền Kỳ, tôi lập tức mỉm cười gật đầu với anh.

Đúng, biểu hiện vô cùng tự nhiên, tôi thầm biểu dương bản thân.

Anh tiện tay kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống, xem ra trưa nay uống rất nhiều rượu, sắc mặt đỏ hồng, mắt vẫn tia máu, trong phòng họp nồng nặc hơi rượu.

Có điều rượu chẳng hề ảnh hưởng tới suy nghĩ của anh, sau khi nghe trưởng phòng Âu Dương báo cáo qua tình hình, anh lập tức tỏ ra đã hiểu, đưa ra nhượng bộ mang tính tượng trưng đối với thời hạn chi trả, nhưng điều này dường như khiến đối phương rất hài lòng, đối phương lập tức vui vẻ đồng ý, đồng thời hẹn hai ngày sau sẽ trả tiền lần thứ nhất, kí thỏa thuận hòa giải, đối phương sẽ lên tòa án hủy tố tụng.

Trưởng phòng Âu Dương tiễn khách ra khỏi cửa.

Lâm Khải Chính ra hiệu cho anh Phó, anh Phó liền đưa cho anh một bao thuốc và bật lửa. Lâm Khải Chính giờ bao thuốc ra hỏi tôi: “Được không?”

Tôi niềm nở trả lời: “Anh hút đi, anh hút đi, không sao đâu.” — Sự thể hiện của tôi thực sự rất tốt, rất thích hợp.

Cao Triền Kỳ quay đầu nhìn tôi lạ lẫm, bên này Lâm Khải Chính đã đưa một điều thuốc tới trước mặt anh ta, anh ta vội vàng nhận lấy, cảm ơn rồi rít.

Lâm Khải Chính hít sâu hai hơi thuốc, giờ tay day day thái dương nói: “Sau này hai vị phải vất vả rồi. Công ty chúng tôi nói quy mô lớn thì cũng không phải, nhưng công việc thực sự không ít, có thể sau này còn cần phải dùng đến không ít tinh lực của hai vị.”

“Đâu có, có thể làm việc cho Lâm tổng là vinh hạnh của chúng tôi.” Cao Triền Kỳ trả lời nghe buồn nôn. Còn tôi chỉ mỉm cười.

“Bây giờ tôi đầu đầu nhất là vụ án của công ty kiến trúc Trường Sơn, các vị cũng biết, trong vụ án này thẩm phán chính và chủ nhiệm Cao Thành đều bị bắt giữ. Tuy việc hối lộ này không phải là chủ ý của chúng tôi, nhưng khi đó tôi đúng là đã hứa trích 10% hoa hồng.” Lâm Khải Chính nhú mày, lại rít một hơi thuốc: “Nhưng vụ án vẫn phải làm, hơn nữa tình hình rất bất lợi với chúng tôi,

tố tụng rất có khả năng sẽ thua. Tôi biết luật sư Cao phụ trách phần tố tụng, vì vậy mong anh ra sức hơn, nếu giai đoạn thứ nhất của vụ tố tụng không có hy vọng, chúng tôi sẽ sớm chuẩn bị cho giai đoạn tố tụng thứ hai.”

Cao Triển Kỳ vội vàng thể hiện thành ý: “Lâm tổng, anh yên tâm, tôi và chánh án tòa án trung cấp là anh em, tôi sẽ cố gắng hết sức nghĩ cách giải quyết việc này.”

Lâm Khải Chính gật đầu, lại nói: “Có điều, trích 10% có lẽ sẽ hiệu quả hơn. Chỉ cần số tiền phán quyết của vụ án nhỏ hơn yêu cầu tố tụng của công ty Trường Sơn, số tiền chênh lệch tôi trả các bạn 10%.”

“Đây là việc chúng tôi nên làm, đâu có thể nhận tiền thêm?” Cao Triển Kỳ ra vẻ từ chối.

“Không sao.” Lâm Khải Chính dập điều thuốc vào gạt tàn, đứng lên nói: “Tôi còn có việc giải quyết. Thỏa thuận này luật sư Trâu vất vả rồi.”

“Không vấn đề gì.” Tôi trả lời, còn thêm một câu: “Lâm tổng yên tâm.”

Nghe tôi nói, Lâm Khải Chính bất giác nhìn tôi thêm một cái, có lẽ, tôi niềm nở hơi quá.

Anh ra khỏi phòng họp, anh Phó cũng đi theo.

Chúng tôi đợi 2 phút, trưởng phòng Âu Dương bước vào bàn bạc cùng chúng tôi, rồi ai nấy thu dọn đồ đạc tan họp.

Xuống tới tầng 1, bên ngoài đột nhiên mưa lớn. Không ít người đứng ở cửa lớn nhìn mưa than thở.

Tôi và Cao Triển Kỳ cũng đành đứng trú mưa ở đó. Cao Triển Kỳ không ngừng hối hận: “Sớm biết thế đã chẳng trả xe, lúc này cũng có thể có công dụng.”

“Anh cũng chẳng phải không có tiền, không mua xe nữa à?” Tôi nói.

“Không được, tiền đó tôi giữ lại khi kết hôn còn dùng, mua nhà nữa chứ!”

“Vậy anh thắng vụ kiện Trường Sơn đi là có tiền rồi.”

“Vụ kiện này khó đấy.” Anh ta lắc đầu, nói tiếp: “Hôm nay cô biểu hiện rất tốt nhé.”

“Tốt gì?”

“Rất khách khí, lễ phép với Lâm tổng, “anh hút đi, anh hút đi, không sao”. Anh ta bè giọng ra bắt chước tôi, sau đó giơ ngón cái ra: “Đây mới đúng này, đàn ông nghe cô nói vậy đều thích không chịu nổi.”

Sự đánh giá của anh ta và dự tính ban đầu của tôi cách xa nhau 18 nghìn km, nhìn bộ dạng mồm mép láu lỉnh của anh ta, tôi làm tư thế giẫm lên giày anh ta, Cao Triển Kỳ linh hoạt nhảy lên, tôi lại giẫm, anh ta lại nhảy, đây là trò vui của

chúng tôi từ trước tới nay, hai người đứng ở cửa lớn đầy nước nổi hứng đùa nghịch.

Cao Triển Kỳ nhảy trái nhảy phải, đột nhiên suýt va vào một người, vội quay người nói: “Xin lỗi.” Chúng tôi vừa nhìn, hóa là Lâm Khải Chính.

Anh gạt đầu với chúng tôi: “Mưa to vậy, tôi điều xe đưa hai người về nhé.”

Cao Triển Kỳ dường như muốn đồng ý, tôi vội vàng đứng ra: “Không cần phiền đâu ạ, mưa mùa hè một lát là dừng, anh cứ bận việc của mình đi.” — Khách khí biết bao, biểu hiện tốt biết bao, tôi lại khen ngợi bản thân lần nữa.

Cao Triển Kỳ đứng bên không muốn làm người ngoài cuộc, bèn tìm chủ đề để nói: “Lâm tổng, lại phải ra ngoài à, chắc không phải đi tiếp khách chứ?”

“Tôi ra sân bay đón người.”

“Á, ra sân bay, Trâu Vũ cô thuận đường đấy, để Lâm tổng đưa cô một đoạn!” – Cao Triển Kỳ chết tiệt, toàn bao đồng.

Tôi vội vàng xua tay: “Không cần, không cần đâu, tôi còn có việc phải tới chỗ khác nữa.”

Lâm Khải Chính nhìn tôi không nói gì.

Họ Cao vẫn đứng bên nói: “Cô có việc gì chứ? Chẳng phải muốn về nhà nấu cơm à? Để Lâm tổng dừng ở chỗ mua đồ ăn là được rồi.”

Anh Phó lái xe của Lâm Khải Chính tới trước cửa, xuống xe, nghe thấy đối thoại của chúng tôi, đứng bên thêm vào một câu: “Tốt rồi, luật sư Trâu, hôm nay Lâm tổng uống rất nhiều, cô ở bên nói chuyện với anh ấy, nhắc anh ấy chú ý an toàn.”

Lâm Khải Chính chỉ nói một câu: “Nếu muốn lên xe thì nhanh lên.”

Nói xong đi ra phía xe ô tô.

Rất nhiều nhân viên đứng bên tránh mưa đều đang nghe chúng tôi nói chuyện, rốt cuộc tôi không hy vọng Lâm Khải Chính khó xử trước mặt nhân viên, đành lên xe, ngồi sang vị trí ghế phụ.

Vừa quay đầu nhìn Cao Triển Kỳ, anh ta đang vui vẻ vẫy tay tạm biệt tôi. Thăng cha không hiểu tình hình này.

Xe đi trong màn mưa mịt mù, cảnh sắc trước mắt chỉ hiện lên rõ ràng trong giây phút, cần gạt mưa quét qua, sau đó lập tức lại trở nên mờ mịt.

Tôi và anh lại gặp nhau trong không gian nhỏ bé thế này, im lặng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của nhau. Anh hết sức chuyên tâm lái xe, tôi hết sức chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, hai người không ai nói năng câu gì. Từ khoảnh khắc đóng cửa xe, biểu hiện tốt đẹp mà tôi cố gắng duy trì cả chiều hoàn toàn biến mất, trong đầu chỉ là một khoảng trống rỗng.

Nghĩ chắc anh ấy cũng cảm thấy mất tự nhiên, mở đài, bên trong truyền ra giọng huyền ảo của người dẫn chương trình kênh giao thông, trong xe có tiếng người, điều này khiến tôi cảm thấy tốt hơn một chút.

“Hôm nay mưa như trút nước, trong thành phố rất nhiều tuyến đường di chuyển chậm, mong mọi người lái xe cẩn thận, chú ý an toàn.” Người dẫn chương trình nói dông dài: “Bây giờ đang giờ tan làm, chắc có không ít các cặp tình nhân đang trên đường vội vã trở về nhà, vì vậy sau đây mời mọi người lắng nghe bài hát của Mai Diễm Phương “Người yêu đầu”:

 Gió vẫn thổi trong đêm,

 Nhớ tới anh dịu dàng biết bao,

 Những ngày có anh thật nhẹ nhàng...

Tôi vừa xoa dịu được tâm trạng thì lại bị bài tình ca ướn ắt này làm cho bất an. Để tránh bài hát không đúng lúc mà cả hai đang thương thức, tôi đành lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc này: “Lâm tổng, mưa lớn vậy, máy bay hôm nay sợ rằng không thể hạ cánh.”

“Ừ.” Anh nói khẽ một tiếng.

“Thực ra anh có thể gọi điện tới sân bay xác nhận, nếu không đi cũng mất công chờ.”

“Ừ.” Anh vẫn nói khẽ một tiếng.

Tôi không nén được quay đầu nhìn anh, anh nghiêm túc lái xe, anh lờ tôi đi. Lòng tôi dâng lên nỗi bức không tên, quyết định không lên tiếng nữa, tránh tự mình không vui.

 Thế là chỉ có thể nghe giọng hát khàn khàn của Mai Diễm Phương:

 “Trên con đường tình yêu có anh, em không còn cô đơn, anh tốt với em biết bao, lần này thực sự khác ...”

Đột nhiên xe phanh gấp, tôi lao lên phía trước, suýt đụng vào kính chắn gió. Nhìn kỹ, một chiếc xe đạp bị đổ ngay trước mũi xe chúng tôi. Lâm Khải Chính đập mạnh tay lên vô lăng, khẽ chửi: “Shit!” rồi mở cửa xe bước xuống.

Tôi nhìn qua kính xe, chỉ thấy đầu tóc và quần áo Lâm Khải Chính ướt sạch. Anh cúi người kiểm tra tình trạng người đi xe đạp, anh Phó từ đằng sau cũng vội đi đến.

Tôi nhìn quanh trong xe, thấy ghế sau có một chiếc ô, vội vàng nhờ người xuống lấy, mở cửa xuống xe, lấy ô che lên đầu Lâm Khải Chính.

Anh quay đầu nhìn tôi, đột nhiên giơ tay ra ôm nhẹ eo tôi, kéo gần khoảng cách giữa tôi và anh hơn chút nữa.

Có lẽ là mưa quá to, ô quá nhỏ, hai người cố gắng đứng gần hơn mới không bị ướt. Trong lòng tôi giải thích hành động thân mật này của anh như thế.

Nhưng mưa như trút xung quanh chúng tôi, vai tôi dường như ngang tới trước ngực anh, lưng tôi thậm chí có thể thoáng cảm nhận được hơi thở của anh, trời ạ, vì sao không để tôi cách xa anh một chút, xa hơn một chút, đừng có thời khắc này.

Hoặc, trời ạ, hãy thỏa mãn lòng tham của tôi, để thời khắc này kéo dài lâu hơn chút, lâu hơn chút nữa, mãi mãi đừng kết thúc.

Nhưng, sự việc được giải quyết rất nhanh, người đi xe đạp cũng không có trở ngại lớn, chỉ là hơi sợ chút thôi. Lâm Khải Chính ra hiệu cho anh Phó bồi thường cho người kia 200, anh ta lập tức nhảy dựng lên, dắt xe đi mất.

Lâm Khải Chính quay đầu nói với tôi: “Lên xe đi.” Anh rất gần tôi, giọng nói ngay bên tai, đưa tôi tỉnh lại từ giấc mộng.

Anh lấy ô trong tay tôi, đưa tôi lên xe, sau đó bản thân quay người qua lên xe.

Anh Phó bước tới cạnh xe, nói to để át lại tiếng mưa: “Lâm tổng, anh không sao chứ, nếu không để tôi lái cho.”

Lâm Khải Chính xua xua tay với anh ta, đóng cửa xe, thả phanh xe, tiếp tục lái xe đi.

Tôi thấy tóc anh, mặt anh ướt đẫm nước mưa, quần áo trên người dường như cũng bị ướt hết cả, vội vàng lấy gói giấy ăn trong túi, rút ra một tờ, đưa cho anh:

“Anh lau đi.”

Anh lắc đầu, không lấy.

“Lấy đi, ít nhất cũng lau qua mặt một chút.” Tôi kiên trì giơ giấy cho anh.

Anh vẫn không để ý đến tôi.

Lúc này tôi phát hiện ra, trên cằm anh có giọt nước, sắp rơi xuống. Không cảm lòng được, ma xui quỷ khiến tôi lại giơ tay ra, dùng giấy nhẹ nhàng thấm lấy giọt nước mưa sắp rơi.

Anh dường như không cảm giác được động tác của tôi, mắt vẫn nhìn về phía trước, tôi cũng rất tự nhiên ngòai thẳng người lại, nắm chặt tờ giấy trong tay.

Đột nhiên, anh bẻ quặt tay lái, phanh xe lại đỗ bên lề đường, khiến xe phía sau hỗn loạn, tiếng còi xe vang lên khắp nơi, tôi cũng giật nảy mình vì biến cố bất ngờ này, tưởng lại đụng phải ai, vội vàng túm chặt tay nắm phía trên trần xe.

Anh trực tiếp phanh xe bên ề đường, dựa người vào thành ghế, ánh mắt mông lung nhìn chăm chú phía trước.

Tôi nhìn xung quanh, không thấy có sự cố gì, lại nhìn quang cảnh bên đường, cũng chưa tới chỗ tôi ở, anh muốn làm gì vậy?

Anh Phó từ sau chạy tới, gõ mạnh cửa xe. Lâm Khải Chính mặc kệ. Anh Phó nhìn kĩ trong xe, thấy anh không có gì khác thường, đành lùi lại.

Đài FM vẫn vang lên, đang phát một bài hát tiếng Anh tôi không biết tên.

Tôi hỏi anh: “Lâm tổng, anh vẫn ổn chứ? Không sao chứ?”

Anh không nói gì.

“Nếu không tôi xuống, không phiền anh nữa, để tôi gọi xe về.”

Anh vẫn không nói gì.

“Lâm tổng, Lâm tổng,” Tôi lại gọi hai tiếng.

Đột nhiên anh nói: “Tôi không biết có lời này tôi có nên nói với em không?”

“Hả? Nói với tôi cái gì?” Tôi không hiểu gì.

Anh nghiêng người lại, nhìn thẳng vào tôi, trong mắt hiện lên sự do dự mâu thuẫn không nói ra được.

“Nếu lời tôi nói không làm tổn thương đến lòng tự trọng của em, không khiến em cảm thấy đau khổ, tôi thực sự, tôi thực sự rất muốn nói với em —” Nói tới đây, anh dừng lại, tay nắm chặt vô lăng, dường như đang hạ quyết tâm rất lớn.

Tôi không biết anh muốn nói gì, lòng dạ thấp thỏm nhìn anh, rốt cuộc việc gì có thể khiến tôi bị tổn thương?

Nhưng anh vẫn suy nghĩ rất lâu, đột nhiên ngồi thẳng người, thả lỏng phanh xe, tiếp tục lái vào dòng xe.

Đây là ý gì? Tôi không thích, như vậy thật không thoải mái, thế là tôi nói: “Anh có gì thì nói đi mà, không cần quan tâm cảm nhận của tôi.”

Mặt anh u ám, dường như không muốn thảo luận vấn đề này với tôi.

Tôi hơi bực: “Này, anh có ý gì? Nói một nửa giữ lại một nửa làm gì? Muốn nói gì thì nói thẳng, ghét tôi cũng được, muốn tôi rút xa cũng được, anh là ông chủ của tôi, anh nói ra là được! Không cần lo tôi không chịu đựng nổi! Tôi cái gì cũng có thể chấp nhận.”

“Khi hai chúng ta ở bên nhau, tôi không phải là ông chủ của em.” Anh trả lời tôi.

“Vậy anh muốn nói gì? Anh nói đi!” tôi tiếp tục ép anh.

Anh lên tiếng: “Em biết hôm nay tôi đi sân bay đón ai không?”

“Đón ai?”

“Đón bạn gái tôi, từ Hồng Kông qua, đến để thảo luận về sắp xếp vào tháng 10.”

Nghe anh nói, tim tôi trùng xuống, nhưng lập tức phản bác: “Chúc mừng việc tốt của anh sắp đến, nhưng điều này liên quan gì tới tôi?”

“Không liên quan tới em, nên tôi nghĩ không cần nói cho em.” Anh trả lời bằng giọng điệu lạnh nhạt.

Tôi hoàn toàn bị anh chọc tức, anh quá coi trọng bản thân rồi, đón bạn gái sẽ khiến tôi tổn thương? Thật là quá coi thường Trâu Vũ tôi, tôi hét lớn với anh: “Lâm Khải Chính, anh đừng tưởng anh tài ba, anh đừng tưởng tất cả phụ nữ đều mắt hôn mắt vía vì anh, tôi không thèm. Sau này anh tránh xa tôi ra một chút! Dừng xe! Tôi muốn xuống xe! Dừng xe! Dừng xe!!!” Thậm chí tôi vịn cửa xe đang chạy, nước mưa lập tức hắt vào, ướt toàn bộ người tôi.

Anh dừng xe lại, tôi lập tức xuống xe, chạy như bay tới quán nhỏ ven đường.

Xe không đi ngay, dừng lại trong làn mưa tĩnh lặng, nước mưa không ngừng đập xuống thân xe màu đen. Mưa lớn quá, tôi không nhìn rõ anh đang làm gì trong xe.

Một lúc sau, xe chậm chậm khởi động, rời xa tôi.

Toàn thân tôi ướt như chuột lột về đến nhà, đã hơn 7 giờ, Trâu Nguyệt cũng mới về nhà chưa lâu. Tôi nhìn chút món ăn còn thừa, nấu hai bát mì, giải quyết xong bữa tối.

Hai đĩa ngồi trước bàn ăn, sì sụp ăn mì. Trâu Nguyệt đột nhiên nhắc tới một vấn đề: “Chị gần đây bận không?”

Kỳ lạ, ngày ngày ở cùng, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy nhau, sao nó có thể hỏi vậy? Tôi ngẩng đầu nhìn nó, biểu hiện của nó rất trịnh trọng.

“Cũng tạm, rất nhiều việc.” Tôi trả lời.

“Đều bận việc gì?” Nó tiếp tục hỏi.

Biểu hiện của nó lạ lắm, tôi đột nhiên hiểu ra, có thể nó đã biết việc chúng tôi làm cố vấn pháp luật cho Trí Lâm, cố ý thăm dò tôi.

“Ôi, chị quên không nói với em, văn phòng chị đã trở thành cố vấn pháp luật của Trí Lâm rồi, công ty bọn em tổ tụng đây mình, rất phiền phức.” Tôi cố ý nói một cách thản nhiên.

“Các chị sao có thể liên hệ cộng tác được với công ty chúng em?” Trâu Nguyệt tiếp tục thăm vấn.

“Công ty bọn em là miếng thịt lớn mỡ màng, có văn phòng nào không muốn ăn chứ, chị nói cho em biết, Cao Triền Kỳ phí không ít sức lực mới bầu vùi được vào Lâm tổng của bọn em đây, khiến anh ta tiến cử văn phòng bọn chị.” Tôi tỉnh bơ như không, vút hỏa lực về phía Cao Triền Kỳ.

Biểu hiện của Trâu Nguyệt xoa dịu đi một chút: “Anh Cao cũng quen Lâm tổng?”

“Uh, em đừng quên, em vào được Trí Lâm là nhờ Cao Triền Kỳ nghĩ cách nhờ người đẩy.”

“Vâng, em còn tưởng chị nhờ Lâm tổng, nghe người công ty nói, thực ra có rất nhiều văn phòng luật sư tìm qua Lâm tổng, anh ấy đều không đồng ý tiến cử, người khác đều cho rằng văn phòng các chị nhất định có quan hệ rất lớn với anh ấy.”

“Em chẳng phải không biết rằng thời gian đó chị luôn ở Bắc Kinh à, hơn nữa, chị không có bản lĩnh nhờ vả Lâm tổng, Cao Triền Kỳ cũng không biết nghĩ ra cách gì khiến họ Lâm xúc động.” Tôi thăm lau mồ hôi, cũng không biết mình lo lắng gì?

Trâu Nguyệt gật đầu, không nói gì nữa.

“Trâu Nguyệt, sau này em có thể đừng nhắc tới họ Lâm này được không? Gần đây thật lạ, người nào người nấy đều hỏi Lâm Khải Chính Lâm Khải Chính, chị sắp chết ngán đây.” Tôi nêu ra yêu cầu tránh phiền não về sau.

“Còn có ai hỏi nữa?” Biểu hiện của Trâu Nguyệt lập tức trở nên cảnh giác.

“Các nàng ở văn phòng chị, vừa gặp chị đã hỏi, Lâm Khải Chính đẹp trai hay không? Cao to không? Có bạn gái chưa? Kết hôn chưa? Lần trước các cô ấy tưởng Lâm Khải Chính tới văn phòng bọn chị thị sát, trời ạ, ai nấy đều trang điểm lộng lẫy, một đám si tình, thật khiến người ta không chịu nổi.” Tôi ra vẻ khoa trương để trả lời nói.

“VẬY CHỊ TRẢ LỜI HỌ THẾ NÀO?”

“Cũng như vậy thôi, chẳng phải cũng là người sao, có phải thần thánh gì đâu.”

“Nếu có thể, chị sẽ yêu anh ấy chứ?” Trâu Nguyệt đột nhiên hỏi, câu hỏi này thật sự sắc bén, lẽ nào nó phát hiện ra điều gì rồi?

“Chị sẽ không!” Tôi quả quyết trả lời: “Chị thừa nhận Lâm Khải Chính phù hợp với mộng tưởng trong tim các cô gái, khôi ngô, giàu có, có giáo dục, hấp dẫn. Nhưng tình yêu coi trọng môn đăng hộ đối, ngang sức ngang tài, bất cứ bên nào quá ưu tú, bên kia sẽ thấy mình thật tự ti, kém cỏi.” Tôi nghiêm túc khi nói những lời này, không chỉ nói với Trâu Nguyệt mà còn nói với bản thân tôi.

“Nếu anh ấy thật sự không quan tâm mấy thứ đó, thật sự yêu chị?” Trâu Nguyệt tiếp tục hỏi.

“Em xem nhiều phim Hàn Quốc rồi hả? Anh ta là người thế nào? — Thương nhân! Anh ta sẽ không kinh doanh mà bị lỗ vốn.” Tôi phản bác: “Hơn nữa, đàn ông ưu tú như vậy làm chồng, lấy đâu ra cảm giác an toàn, anh ta không trêu ghẹo người khác thì tự có người khác tới trêu ghẹo anh ta. Nghe nói anh ta sắp kết hôn rồi, chị còn có chút thông cảm với vợ chưa cưới của anh ta.”

Trâu Nguyệt không lên tiếng, cúi đầu khoắng canh, tôi đẩy bát trong tay ra trước mặt nó: “Đừng nghĩ vớ vẩn nữa, rửa bát đi!”

Trâu Nguyệt vào bếp rửa bát, tôi đi dép lê ra phòng khách, mở ti vi, một tin nhảy đập vào mắt: “Hôm nay do ảnh hưởng của thời tiết khắc nghiệt, tất cả các chuyến bay ra vào Hồng Kông đều chịu ảnh hưởng, hàng loạt khách hàng tạm ở lại sân bay chờ thông báo.”

Tôi nhìn ngoài cửa, tiếng mưa rào rào, dường như không dừng, nghĩ tới Lâm Khải Chính, toàn thân ướt đẫm đợi ở sân bay, cũng không biết anh sẽ đợi đến khi nào? – Ôi, tôi thật là lo bò trắng răng! Tôi ra sức vỗ vỗ vào đầu mình.